

Les Terres de l'Ebre i los bous

AINOA FORCADA

Estudiant d'Enginyeria Industrial

La nostra «terreta». Aquella que tots els que estan fora estudiant, treballant o simplement passant una temporada a l'estranger en parlen ben orgullosos i s'omplen la boca explicant tots els paratges que solíem tenir a un cop de cotxe, a un passeig en bici o a cinc minuts caminant. Aquelles terres que els que tenen la sort de viure-hi poden gaudir d'una posta de sol amb el cel rogenc, senyal inequívoc que plourà o farà vent.

Tenim lo delta de l'Ebre, declarat reserva de la Biosfera per la Unesco l'any 2013. Tenim los Ports de Tortosa-Beseit; amb un cim de 1447 metres, lo mont Caro. Tenim les oliveres mil·lenàries d'Ulldecona, amb uns 400 exemplars d'arbres mil·lenaris, la partida més gran de tot el món.

Tenim la Fontcalda. Que... qui no ha agafat la bici i ha anat per la via verda fins a la Fontcalda per banyar-se amb els amics una

tarda qualsevol. Tenim mar i muntanya pràcticament a la mateixa distància. I, per cert, tenim lo riu Ebre, lo riu que amb els sediments que arrossega manté lo nostre Delta viu, lo riu que si s'efectua el transvasament provocarà la mort del Delta. La veritat és que podria fer una llista pràcticament inacabable de tot el que podem trobar a les Terres de l'Ebre.

Em preocupa especialment que, amb la petita mostra de les coses que he citat que podem trobar a les nostres terres, de l'únic que s'ha parlat aquesta última setmana a qualsevol mitjà de comunicació sobre el lloc on vivim, sigui per un tema de violència a una plaça de bous.

S'està deixant la gent de les Terres de l'Ebre com autèntics salvatges, generalitzant i fent-ho extensible a gairebé totes les persones que per uns motius o uns altres van a les places de bous.

M'agradaria explicar que molta gent assisteix a les places de bous, no només a veure «l'espectacle» taurí, sinó que també és un punt de trobada amb els

amics, familiars i coneguts i de pas, s'aprofita per fer un bon berenar i celebrar que s'està de Festa Major.

Tot i això, el volum de població que assisteix a les places de bous, per mi no és representatiu. Al meu poble som uns 4000 habitants i la plaça de bous té una cabuda d'unes 500 persones com a màxim. Estem parlant d'un 12,5% de la població (tot suposant que els assistents a la plaça de bous siguin tots del municipi, la qual cosa ja puc ben assegurar que no és així), és un percentatge molt baix.

No puc entendre com la Regidoria de Festes es gasta tants i tants diners amb una festa a la qual no assisteixen ni 13 de cada 100 persones, havent altres necessitats molt més urgents.

No caldria ni dir que ni tothom està a favor dels bous, ni tothom és antitaurí. Lo cert és que vivim a unes terres on, ens agradi més o menys, los correbous, los bous de plaça, los bous capllaçats o los bous embolats han sigut durant molts d'anys una tradició. Una tradició que ara

es veu qüestionada per organitzacions animalistes que estan amb tot el seu dret de defensar als animals. Igualment, la gent que defensa aquesta tradició té dret també, d'argumentar els motius pels quals s'han de seguir fent bous. Em sorprèn però, que al segle XXI, encara li diguem tradició al maltractament animal. Deixeu-me dubtar que un bou tancat a una plaça i envoltat de gent que vol cridar la seva atenció, no pateix cap tipus d'estrès.

No sóc especialista amb dades històriques o numèriques sobre quantes denúncies han interposat els animalistes o quantes denúncies s'han arxivat finalment. En opinió personal, no sé si això és lo més important. Vull dir que, fins avui dia, no hi havia hagut mai tanta controvèrsia respecte a aquest tema. Potser perquè mai havia arribat tan lluny un altercat a una plaça de bous. Crec que tant la gent defensora de les tradicions com els animalistes, haurien d'estar d'acord que els fets

que van ocórrer al Mas de Barberans no s'haurien de tornar a repetir.

Es ben cert que quatre persones han embrutat una imatge que va costar molt a guanyar (si és que ho van aconseguir), mostrant-se violents amb altra gent. Estareu d'acord que les organitzacions defensores dels animals no poden prendre amb

seriositat que es respecten els animals i que el tracte cap a ells sigui pacífic si no es van saber respectar a les persones.

Per acabar, vull remarcar que les terres de l'Ebre no som les imatges

que han aparegut a tots els mitjans de comunicació possibles. Som molt més que los bous. Estimo molt la meua terra i no vull que es vegi embrutada per quatre individus que no van mostrar un comportament cívic i respectuós cap a altres persones. Som gent normal amb opinions que difereixen els uns dels altres però capaços de respectar-nos i de gaudir de moltíssimes maneres diferents que no són anar a veure los bous a la plaça.

Les Terres de l'Ebre no

som les imatges que

han aparegut a tots els

mitjans de comunicació